

истинити човек, Богочовек Исус Христос. Од тог давног витлејемског догађаја све је у човековом животу ново, исто тако као што је и ово био непоновљив и јединствен догађај у историји (Друга Коринћанима 5, 17). Бог се нераскидиво сједињује са човеком и ко год се у крштењу и миропозамању роди од Духа Светога син је Очево, истина не по природи као Христос, већ по благодати и усиновљењу (Галатима 3, 26). Рађа се нови човек од Духа Светога, за спасење и вечни живот. И тако, сам Бог кроз Оваплоћење, а затим и наша вера, уздижу човека, и то сваког човека, на највеће могуће људско достојанство – да буде пројава Божије присутности у свету.

Небоземну истину да је прво Господ заволео нас, а да смо ми позвани да на ту љубав одговоримо хришћанским животом, посведочили су наши свети преци, показавши нам да се у оваквој историји, у оваквом свету и оваквом времену у коме живимо, бије битка за Царство небеско. Утврдили су нас у вери да се подвигом улази у вечни живот и да, уколико на тај начин приђемо животу, нема подвојености на Царство небеско и царство земаљско.

Христос је рекао: „Нисам дошао да донесем мир, него мач“ (Матеј 10, 34). Христос је са неба донео мир на земљу. Његов мир није као наш мир, као што Христов мач није исто што и наше испразно јуначење и насиље. Христос нам не намеће мир, тражи да га ми примимо волећи безгранично једни друге, волећи и оне који нас мрзе. Зато каже да нам не доноси мир, јер неће насиље над нашом слободом; ми треба да несебичношћу остваримо мир узимајући мач љубави тако што ће свако од себе одсецати мржњу. Тај мач, мач којим одсецамо трулост мржње у себи, а не којим се убијамо међусобно, доноси нам Христос, а мир нам даје тако што га ми без принуде примамо. Зато, наоружајмо се мачем љубави који одсеца свако зло у нама, како бисмо стварно имали мир у себи и међу собом. Хришћански живот је стална борба са собом. Свети Оци прави хришћански живот називају „мировање у љубави Божијој“, инсистирајући на сталном напредовању у подвигу победе над себичношћу и саможивошћу. То је велика борба са собом у непрестаности себедавања.

На Божић је Бог загрлио својим вечним Божанским загрљајем човека, људску, свечовечанску природу и кроз њу све видљиве и невидљиве светове. Од тада па заувек, нисмо сами у васиони, нисмо изгубљени. Зато и ми о Божићу загрлимо свако људско биће, а посебно оне који страдају, болују, пате; оне који су ожалостњени јер су изгубили своје миле и драге у овим невољама које су снашле и нас и цео свет. Данас благодаримо Богу што

прослављамо Његово Рождество, а исто тако благодаримо Богомладенцу Христу, нашим лекарима и свом медицинском особљу које се несебично труди да помогне сваком човеку, често и по цену сопственог живота. Благодаримо свим људима од првог до последњег који доприносе да се ублажи ова недаћа, уједно молећи се Богомладенцу Христу који је победио свет да и ми вером у Њега победимо ова искушења.

Љубав Богомладенца Христа обавезује нас да вас, децо наша духовна, све позовемо и замолимо да у овим тешким временима за свеколики род људски, чувате своје здравље и свој живот и да чувате друге на начин како то прописују здравствене организације. Тако чинећи, ви не показујете одсуство вере или малOVERJE, већ сведочите да поштујете светињу живота, да волите ближње и љубите Господа који је сам живот.

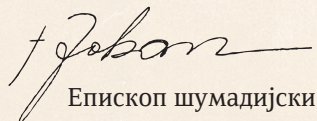
Позивајући вас на ту и такву љубав, засновану на вери, али и на веру засновану на љубави, молимо се новорођеном Богомладенцу да благослови ваше домове, ваше породице и вашу децу. Молимо се Господу да благослови Наш престо-ни град Крагујевац, као и сваки град, село и крај Епархије шумадијске. Молимо се Господу да благослови сав наш народ и да се сети наше браће и сестара изгнаних са њихових вековних огњишта на Косову и Метохији и других крајева и да им Бог подари мудрости, снаге и трпљења да издрже на путу Божијем и истрају и дочекају да се врате својим домовима и да у њима пале бадњаке и прослављају празник мира, љубави и радости.

Са тим жељама и молитвама Витлејемском Богомладенцу Христу, извору мира, радости и добре воље, позивамо вас да у миру и љубави, са Богом и људима, прославимо Рођење Христово, поздрављајући једни друге радосним Божићним поздравом:

**МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!**

Срећна и Богом благословена наступајућа
Нова 2021. година.

Ваш молитвеник пред Богомладенцом Христом

Епископ шумадијски

ЈОВАН

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И
ВЕРНОМ НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ
ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И
МИР ОД БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА
ДУХА СВЕТОГА УЗ СВЕРАДОСНИ
БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ:**

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ

*Како се Господ Исус роди од Свете Дјеве све се просветили.
Док васпири на пољу бдију, а маји се клањају и анђели љевају,
Ирод је узнемирен – јер се Бој јавио у шелу, Спас душа наших.
(Касијина Божићна стихира)*

Искрени хришћански доживљај да је Пасха најсјајнији, а Божић најрадоснији празник, најнепосреднији се потврђује у песмама Божићне службе кроз доминирајући стих: „Слава на висини Богу, а на земљи мир!“ Овим радосним ускликом се показује да су небо и земља на Божић сједињени јер се Бог на земљи јавио, а човек до неба уздигао, да је због човека видљив у телу Онај који је по природи невидљив. Данас се „Реч оваплоћује, али се од Оца не одваја, анђели и пастири заједно славе“.

Догађај када се свету открила тајна Божија „која је била скривена од постања света и нараштаја“ (Колошанима 1, 26), када се Бог Логос оваплотио да би обновио нашу од греха овешталу природу, вечна је тема и инспирација цивилизацијског тока: пророци Старог Завета су пророковали о том догађају, Нови Завет је то описао са непревазиђеном једноставношћу, свети Оци и богослови су на неупоредив начин проникли у његов садржај, химнографи и мелоди су исплели изузетне похвалне химне, иконографи вишезначне представе, прозни писци и песници су написали дивне приповетке, приче и песме, философи су били инспирисани овом тајном коју је народна побожност доживела и доживљава у богослужењу, предању и обичајима. Све ово скупа представља неописиву и драгоцену ризницу од векова скривене тајне, која је посед свечовечански, посед васељене, али и сваког човека и сваке душе понаособ.

Наравно, у наше време, дух света удаљује човека од суштине овог празника и од његовог светотајинског извора, чиме се губи из вида црквени садржај, па и изворни смисао Божића. Међутим, за оне који желе да духовно доживе Божић и да очисте своје срце богонадахнутим стиховима богослужбених химни, долазак Божића је увек представљао јединствен и непоновљив доживљај. Они непрекидно ишчекују да чују поруку анђела: „Гле, благовестим вам радост велику, која ће бити свим народима, да се данас родио Спаситељ, Који је Христос Господ, у граду Давидову“. Човек жели да отвори своје срце, без оклевања и помисли сумње, како би подржао пастире, препознао глас анђела, послушао Божанску поруку и похитао да се поклони великом Богу као новорођеном Детету у једној сиромашној пећини. У најлепшој пећини старог света.

Велики отац Цркве, Свети Јован Златоусти, говорећи о празнику Божића, каже: „Поштујте, браћо, дане празничне, понајвише дан Рођења Христовог; јер ко Рођење Христово назове мајком свих празника, тај неће погрешити“ зато што из празника Рођења Христовог извиру сви празници као реке из извора.

А Григорије Палама, светитељ светлости, на следећи начин нам приближава Рођење Христово: „Не бојте се, каже, јер вам ево јављам радост велику која ће бити свему народу (Лука 2, 10). Шта је то дакле било, и каква је та васељенска радост? Послушај до краја песму благовесника и сазнаћеш, јер каже: Мир, међу људима добра воља, јер је Бог, Који се разгневио на људски род и предао га страшном проклетству, дошао у телу да би им донео Свој мир и помирио га са најузвишенијим Оцем.“ О томе колико је ово Рођење јединствено и зашто се мир који доноси Божић разликује од светског мира, Палама каже: „Иако је Бог многе називао синовима, само је један био 'по Његовој вољи' (Матеј 3, 17), као што је и много пута даривао Свој мир, али је само један онај мир са којим је сједињено и Његово благовољење и који се кроз оваплоћење Господа нашег Исуса Христа као савршен и непроменљив дарује сваком народу и свакоме ко га жели.“ У духу Божића живе само они који живе у љубави једни са другима, сходно речима Светог апостола Павла „Подносећи једни друге, и опраштајући један друге ако ко има тужбу на другога; као што Христос опрости вама“ (Колошанима 3, 13).

Божић је дан у коме смо ми људи Живоме Богу принели Пречисту и Свету Деву: „Чудо над чудима у теби гледајући твар се радује, јер си зачала без семена и родила си неизрециво онога кога вођство анђела видети не може. Њега моли за душе наше.“ Земља му је принела пећину, небо – звезду, мудраци са Истока – злато, тамјан и смирну. Безбројна покољења хришћана кроз векове, сабирајући се око Његовог имена, око Његовог Тела и Његове Крви, приносили су Му своја срца, себе и једни друге на дар, своју душу и своје тело, свој труд, свој подвиг, своју љубав, своју веру, своју наду, своје биће. Милиони оних који су у Христа поверовали, Њега су примили и Њиме задобили залог бесмртног живота; они који су се упокојили у Њему – покој су нашли, а они који су живели и који живе у Њему - радост, наду и истину налазе. Донео нам је Господ мир небески, освештао нас је, осветлио истином Својом, светим богопознањем Својим, подаривши нам Своју Цркву, Своје Тело као дом, као стуб и тврђаву истине. Да ми у њој и кроз њу Њега познајемо, Њиме се просветљујемо, Његову науку учимо, по Њему живимо, у Њему умиремо и Њиме да васкрсавамо у живот вечни, у Царство небеско.

Божић нам открива смисао живота. Бог постаје човек да бисмо се ми људи обожили, да бисмо постали богови по благодати испунивши своје биће пуноћом Божанске благодати. Ово није хришћански максимализам, нити антрополошка утопија. То је реалност живота у Христу. То је духовна ре-

алност која је дар Божића и зато не смемо да дозволимо да нас ишта од овога света одвоји од љубави Божије.

Ко разуме смисао Божића, наћи ће и добар разлог да буде срећан, задовољан и успешан без обзира на околности и потешкоће, знајући да се до тога долази стваралаштвом, а не чекањем да се нешто догоди. Вером спознајемо да је љубав Божија у темељу овога празника, јер Бог се рађа од Деве да би спасао човека, а не да нас запрепасти својом појавом. Он је увек ту, ствара непрестано, а не само шест дана. Врхунац свега је оно што се догађа у Витлејему: „Јер Бог се јави у телу онима који седе у мраку и сенци, родивши се од жене. Пећина и јасле Га прихватају, пастири чудо разглашавају, маги са Истока у Витлејем даре доносе, а ми, недостојним устима, угледајући се на анђеле, хвалу му одајемо: Слава на висини Богу, а на земљи мир“ (Самогласна стихири на великом повечерју). Ова анђелска песма остаје животни смисао вере и покреће човека у стваралаштво. Подиже нас из преживљавања у стваралачку динамику живота у вери.

Ко не жели или није способен да благодари, вероватно не може ништа од хришћанске вере да докучи (Прва Солуњанима 5, 8; Филимону 4, 6). Многи сматрамо да никоме ништа нисмо дужни и да нам све припада по нашим сопственим заслугама. У том случају не дугујемо ништа својим родитељима и прецима, друштву у коме живимо, ближњима са којима живимо, а понајмање смо дужни Богу. Тако се манифестује животни етос крајње саможивости који препознајемо и у времену у коме живимо. А итекако смо дужни и прецима, и родитељима, и друштву чији смо део, а посебно Богу. „Јер Бог тако заволе свет да је Сина својега Јединороднога дао, да сваки који верује у њега не погине, него да има живот вечни“ (Јован 3, 16). Отац нам Свога Сина даде, не као плату и награду за наш труд, већ као незаслужени дар Његове љубави, јер „тако заволе свет“. Зато, славећи Божић, ми се увек изнова подсећамо на ту неизрециву и свепрожимајућу Божанску љубав и прослављамо љубав којом нас је Бог заволео пре настанка света и којом нас вечно воли у Сину Своме љубљеном, од Духа Светога и Пресвете Деве рођеног, ради нас, нашег спасења и живота вечнога. Волимо једни друге љубављу која не тражи своје, која се не горди, која све трпи и свему се нада.

Син Божији прима људску природу и у витлејемској пећини се рађа и полаже у јасле не престајући да бива Бог, постајући потпуни човек. Највећа тајна наше побожности је то да нам се Бог јавио у телу (Прва Тимотеју 3, 16). Од Духа Светог и Марије Деве рађа се истинити Бог и